

Uttalelsen nedenfor inngår som del av publiseringen på internett av "Om Stortingets behandling av barnevernsspørsmål i 1995-96".

Nettadresse:

<https://www.mhskanland.net/page47/MHS-Barnevernet-Stortinget-1995-96/index.html>

27. september 1996

Anita Ankarcrona

Kulturhistoriker, fil.dr. (svensk)

Sterkt engasjert i samfunns-, kultur- og humanitære spørsmål, og har satt seg meget inn i hvordan det svenske sosialvesenet fungerer.

Artikler og foredrag om slike emner.

*

Stockholm den 21 april 1996

Professor Marianne Haslev Skänöland

Med dessa rader vill jag visa mitt stöd och min beundran för den kamp Du för mot det onödiga omhändertagande av barn, som görs möjligt inom ramen för Barnevernsloven i Norge - och LVU (Lagen om vård av unga) i Sverige.

Jag kan till fullo instämma i de kommentarer till "Barnevern i tillitskris" som skrivits av Dig, Robert Schlaug, Lena Hellbom Sjögren, Siv Westerberg, Lennart Hane, Henning Beijer, Peter Kleivius, Lars Billing m.fl.

Alla dessa har i kraft av juridisk, psykologisk, medicinsk, antropologiskt etc kunskap och verksamhet, med en förfärande tydlighet kunnat peka på lagstiftarnas uppenbara brist på förstäelse för människors känsla för fundamental rättfärdighet och normal medmänsklighet.

I de fall där LVU-ärenden når den svenska allmänhetens kännedom (vilket dessvärre sker alltför sällan) vägrar den i förstone att tro att det som effektueras via socialtjänsten och domstolarna är sant. Man vägrar att tro att detta kan ske inom ramen för en fri demokrati. Konfrontationen med verkligheten blir en chock. Det har jag fått erfaras bl.a genom de många reaktioner jag fått på mina debattartiklar i ämnet. (SvD 2/3 och 25/3 -96).

Det förefaller som om lagstiftarna med begreppet "barnets rätt" enbart avser barnets s.k. "rätt" gentemot familjen. Aldrig barnets rätt gentemot staten. Den biologiska familjen framstår som en institution för känslomässig inkompetens och förtryck - medan Staten, och de av den utsedda fosterfamiljerna, tycks bedömas efter andra normer.

Det ansiktslösa våld som Staten utövar gentemot många de facto helt rättslösa barn - och deras föräldrar - synes mig vara en lika kuslig som nyttig påminnelse om de fascistiska och kommunistiska system, vilka (för tillfället?) förlorat sin hemort inom den västerländska civilisationens hägn, men gentemot vilka vi ständigt måste försvara och hävdå våra grundläggande civilisatoriska värden.

Utgångspunkten är respekten för den enskilda människan. Därmed avses även Barnet.

Anita Ankarcröna (FD)

114 48 STOCKHOLM